

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0075

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ យុត ហឿន ភេទប្រុស អាយុ៤៨ឆ្នាំ

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: ប្រធានក្រុមកងចល័ត

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: មេឃុំអូរស្រឡៅ

ស្រុកកំណើតនៅភូមិអូររំចង់ ឃុំបាក់ចិញ្ចៀន ស្រុកបាកាន ខេត្តពោធិ៍សាត់
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិបឹងរាំង ឃុំអូរស្រឡៅ ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី២១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១០

សម្ភាសន៍ដោយ: ហ៊ុន សុផានី

០១:១៧:២៥

៣៣ទំព័រ

ឆានី : ថ្ងៃទី២១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១០ ។ ពួកខ្ញុំមកពីខាងមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ខ្ញុំចុះមកនេះ
គ្រាន់ចង់សាកសួរព្រឹត្តិប្រវត្តិរបស់ពូដែលពូបានឆ្លងកាត់រហូតមកដល់ស្រុកម៉ាឡៃ តើពូបានជួប
ប្រទះហេតុការណ៍អីខ្លះ តើឃើញទិដ្ឋភាពនៅម៉ាឡៃនឹងយ៉ាងម៉េច ជួបរឿងអីខ្លះ? ហើយ
រឿងរ៉ាវដែលពូប្រាប់ទាំងប៉ុន្មាននេះ ពួកខ្ញុំយកទៅធ្វើជាសៀវភៅ ក៏ដូចជាសម្រាប់ក្មេងៗឬ
ក៏អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវផ្សេងៗ គាត់មកសិក្សាស្រាវជ្រាវ?

ហឿន : បាទ!

ឆានី : ចង់សួរពូអនុញ្ញាតឲ្យពួកខ្ញុំថតជាសម្លេង ក៏ដូចជាថតជារូបថត?

ហឿន : នឹងជាគោលបំណងរបស់ខាងគាត់ចេះចុះធ្វើហើយ ខ្ញុំមិនអាចមានការជំទាស់អីទេ ព្រោះសុទ្ធតែ
មានការឯកភាពមកពីខាងរាជរដ្ឋាភិបាល ហើយនឹងក្រសួងមហាផ្ទៃ ។ អីចឹងខាងខ្ញុំនឹង ក៏យល់
ព្រមទៅតាមនឹងដែរ ។

ឆានី : លោកពូឈ្មោះអីដែរ?

ហឿន : ខ្ញុំបាទឈ្មោះ យុត ហឿន ។

ឆានី : លោកពូអាយុប៉ុន្មានហើយ?

ហឿន : ខ្ញុំអាយុ៤៨ឆ្នាំហើយ ។

ឆានី : ពូមានស្រុកកំណើតនៅកន្លែងណាដែរ?

ហឿន : ស្រុកកំណើតខ្ញុំបាទនៅភូមិអូររំចង់ ឃុំបាក់ចិញ្ចៀន ស្រុកបាកាន បច្ចុប្បន្នគឺគេប្រែឈ្មោះដាក់
ទៅកាត់ទៅខាងស្រុកភ្នំក្រវាញ ។

ធានី : សព្វថ្ងៃខ្ញុំរស់នៅណាដែរ?

ហឿន : សព្វថ្ងៃខ្ញុំរស់នៅភូមិបឹងរាំង ឃុំអូរស្រឡៅ ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

ធានី : ឪពុកពូមានឈ្មោះអីដែរ?

ហឿន : ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ យុត នាង យុត ។

ធានី : កាត់នៅរស់?

ហឿន : ស្លាប់ ។

ធានី : ស្លាប់ពេលណា?

ហឿន : ស្លាប់នៅឆ្នាំ១៩៦៨ ។

ធានី : ដោយសារអីដែរ?

ហឿន : កាត់ចាស់ជរា ។

ធានី : ចុះម្តាយពូ?

ហឿន : ម្តាយខ្ញុំឈ្មោះ ពេជ្រ នីម ។

ធានី : កាត់នៅរស់ទេ?

ហឿន : កាត់ស្លាប់ៗ នៅឆ្នាំ១៩៧៣ ។

ធានី : កាត់ស្លាប់នៅកន្លែងណាដែរទាំង២នាក់?

ហឿន : ឪពុកម្តាយខ្ញុំ?

ធានី : ប៉ាស!

ហឿន : ខ្ញុំក៏ក្តាប់ប្រវត្តិកាត់អត់បានដែរ ប៉ុន្តែដល់ពេលធំដឹងក្តីឡើងឃើញថា ខ្ញុំរស់នៅភូមិឃុំដែលខ្ញុំបាន
និយាយខាងដើម ។ ហើយខ្ញុំធំដឹងក្តីឡើងឃើញតែពុកខ្ញុំនឹង កាត់ទៅតែវត្តកាន់សីលទេ ហើយ
ម្តាយខ្ញុំនឹង កាត់អាយុវែងជាងលោកពុក កាត់ទើបនឹងស្លាប់ដែរ ។

ធានី : ពេលនឹងពូនៅក្បែរកាត់ដែរ?

ហឿន : ម្តាយខ្ញុំ?

ធានី : ប៉ាស!

ហឿន : ពេលដែលកាត់សម័យពេញ កាត់មកនៅតាមខ្ញុំហួត ហើយចេញទៅព្រៃនឹង កាត់មកនៅតាម
ខ្ញុំ ទើបតែសម័យអ៊ុន តាក់ ចូល កាត់ទៅស្រុកៗកាត់ត្រូវអស់ ។

ធានី : ពូអត់បាននៅក្បែរកាត់?

ហឿន : អត់ទេ ។

ធានី : ចុះពូមានឈ្មោះហៅក្រៅទេ?

ហឿន : ខ្ញុំអត់ ។

ធានី : ឈ្មោះបងវត្ត?

ហឿន : អត់មានដែលដោះដូរ មិនដែល ។

ធានី : ពូរៀនបានថ្នាក់ទីប៉ុន្មានដែរ?

ហឿន : ខ្ញុំរៀនបានចូលថ្នាក់ទី៨ តែចូលបានតិច ។

ធានី : ថ្នាក់ទី៨សម័យនឹង?

ហឿន : បាទ! សម័យចាស់ ។

ធានី : ពូអាចជួយរៀបរាប់ប្រវត្តិរឿងរ៉ាវថា ដើមទងហេតុអី ហេតុម៉េចបានពូមកដល់ស្រុកម៉ាឡៃ យើងនឹង?

ហឿន : ខ្ញុំបើនិយាយជាប្រវត្តិពីដើមដែលមកនឹង គឺ៧៥បញ្ជូនខ្ញុំមកកូនដីយើងនេះ កាលនឹងខ្ញុំនៅជា យុទ្ធជនដែរ ដែលលេខអីក្នុងអសល់ហើយ វាអត់ចាំបានទេ ចាំបានតិចតួច ។ ដល់ក្រោយ មក ៧៧ គេដកខ្ញុំចេញយុទ្ធជន មកនៅកងដលិតកម្ម ខាងកសិកម្ម គេហៅកងចល័តកូនដី នេះឯង ។ នៅចល័តរហូតដល់ឆ្នាំ៧៩ កាលនឹងខាងខ្ញុំនឹងគេនិយាយថាយុទ្ធជនចូលស្រុកអីចឹងក៏ ខ្ញុំរត់មកព្រៃខាងត្បូងនិមិត្តនេះ ។ ខ្ញុំរត់ចេញមក មានទាំងគ្រួសារខ្ញុំ ម្តាយខ្ញុំ ហើយនឹងក្មួយ ស្រី២នាក់ទៀត រត់មកតាមជាមួយគ្នា ។

ធានី : ដំបូងឡើងស្រុកកំណើតពូនៅពោធិ៍សាត់ ម៉េចបានពូមកដល់កូនដីនៅឆ្នាំ៧៥វិញ?

ហឿន : ព្រោះកាលនឹង ខ្ញុំចូលយុទ្ធជនគេ ហើយគេបញ្ជូនមក ។

ធានី : ចូលយុទ្ធជនខាងណា?

ហឿន : ខាងខ្មែរក្រហម ។

ធានី : ពីពេលណា?

ហឿន : ខ្ញុំចូលយុទ្ធជនគាំពារ៧១មកដែរ ។

ធានី : យុទ្ធជនម៉េច?

ហឿន : ទ័ពខ្មែរក្រហម ។

ធានី : នៅណាវិញចូល?

ហឿន : ចូលកាលនឹងចូលនៅខាងស្រុកខ្ញុំ ព្រោះអី៧០ គេរំដោះហើយស្រុកនឹង ភូមិយុំខ្ញុំ៧០ គេរំដោះ ហើយ ។

ធានី : ភូមិអូររំដោះនឹង?

ហឿន : បាទ! ៧០ គេរំដោះចុង៧០ ។

ធានី : ៧១ ធ្វើទី៣?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ហើយខាងណាអ្នកហៅពូធ្វើទី៣?

ហឿន : ខ្ញុំភូមិឃុំគេកាលនឹង ។

ធានី : ស្គាល់ឈ្មោះគាត់ទេ?

ហឿន : ភូមិឃុំគេកាលនឹង ស្លាប់អស់ហើយកាលនឹងក្រោយមកឈ្មោះ យុន ឈ្មោះអីគេៗ ដើរកេណ្ឌ ចូលកងទ័ព ។ ហើយកាលនឹងគេមិនយកខ្ញុំទេ ព្រោះខ្ញុំនៅក្មេង តែខ្ញុំអាណិតបង្ខំៗ គាត់មាន កូនមានប្រពន្ធអីចឹងទៅ ខ្ញុំក៏សុខចិត្តទៅជំនួស កុំឲ្យទំនាស់បង ។ ទៅទៅ ហើយវែក្លាជាមួយ លន់ លន់ ។

ធានី : តែកាលពេលពូវែក្លាដំបូង វែក្លានៅប្រាកាននឹងដែរ?

ហឿន : វែក្លាដំបូងនឹង វែក្លានៅស្រុកប្រាកាននឹងដែរ ។ ក្រោយមកទៀត បានគេបញ្ជូនមកលិច មកខាង បាត់ដំបង ។ ហើយខ្ញុំវែក្លាៗខេត្តបាត់ដំបង តាមចន្លោះដូរឡាន និងដូរទេះភ្លើង ។ បាទ! ចែកមុខសញ្ញាគ្នា ។

ធានី : ហើយទៅដល់បាត់ដំបងហើយ ម៉េចបានពូមកដល់នេះ?

ហឿន : បានយើងអានីង គេហៅរំដោះ១៧/មេសា គេដកទ័ពទាំងអស់ដែលចូលបាត់ដំបងទៅនៅមោង រៀបចំជាអង្គភាពឡើងវិញ ឲ្យកងទ័ពនឹងអង្គភាពមួយនឹងវាពេញក្របខ័ណ្ឌរបស់វាពេញមនុស្ស ចំនួន ព្រោះកាលយើងវែក្លានឹងកងទ័ពវាអត់ពេញទេ ។ រៀបនឹង ខ្ញុំបានគេបញ្ជូលទៅនៅក្នុងវរ សេនាតូច កាលនឹងវរសេនាតូច ០ ហើយមកវរសេនាតូច១៥ ជំនាន់នឹងគេហៅក-១៥ ហើយនៅក្នុងកងអនុសេនាតូច១២៨ ។

ធានី : ចុះលេខ៦០ ?

ហឿន : លេខ៦០ នឹងជាវរសេនាតូច ។

ធានី : វរសេនាតូចលេខ៦០ វរសេនាតូច?

ហឿន : លេខ១៥ ។

ធានី : ទៅដល់?

ហឿន : អនុសេនាតូច១២៨ ។

ធានី : អត់មានអនុសេនាតូចទេ? ពូនៅក្នុងអនុសេនាតូចហើយ?

ហឿន : ខ្ញុំនៅក្នុងអនុសេនាតូច ក្រោយមកបានគេដកនៅក្នុងអនុសេនាតូច ក្រោយមកបានគេដក ខ្ញុំនៅវរ ក្នុងអនុសេនាតូចហើយ ។

ធានី : កាលនឹងឮធ្វើជាអីកេ?

ហឿន : កាលនឹងគេបានរៀបចំឲ្យនឹងធ្វើជាសមាជិក ។

ធានី : សមាជិកមានទ័ពអនុសេនាធំប៉ុន្មាន?

ហឿន : ទ័ព១០០ នាក់ ។

ធានី : ១០០០ នាក់អនុសេនាធំ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ចុះម៉ារវរសេនាភូមិ-១៥ នឹងមាន៣០០ នាក់?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ដល់ពេលវរសេនាធំ?

ហឿន : វាមាន១០០០ ។

ធានី : ចុះកងពល?

ហឿន : កងពលវាមានច្រើនទៅទៀត វា៣វរសេនាធំ ។

ធានី : អីចឹងឡើង៣០០០ ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : កងពលអីកេ?

ហឿន : កងពល ខ្ញុំអត់ដឹងលេខទេ ខ្ញុំកងពលទី១ ។

ធានី : អ្នកណាអ្នកគ្រប់គ្រង?

ហឿន : កងពលលេខ១នឹងកាលនឹងឈ្មោះ នៅ ។

ធានី : នៅ នឹងគាត់ប្រធានកងពល?

ហឿន : ប្រធានកងពល ។

ធានី : មិនមែនតាម៉ុកអីទេ?

ហឿន : តាម៉ុកនេះខ្ញុំអត់ដែលស្គាល់ទេ តានៅនឹង ក្នុងឆ្នាំ៧៧នឹង គាត់ត្រូវគេដកយកទៅវិចោលអស់ ហើយខ្ញុំគេដកពីទីពេលកន្លងទៅកងចល័តធ្វើស្រែ ។

ធានី : តានៅនឹង នៅគ្រប់គ្រងកងពលទី១ រហូតនៅពោធិ៍សាត់?

ហឿន : ទេ! ទើបតែយើងថ្មីទេ តែកងពលខ្ញុំមុននឹងខ្ញុំអត់ស្គាល់កងពលគេទេ ខ្ញុំនៅមុខមិនដឹងកងពល គេឈ្មោះអីខ្លះ តែខ្ញុំគ្រាន់ស្គាល់ថា គេយើងនឹងគេហៅថាគណៈសមរក្សមី ។

ធានី : ឈ្មោះអីកេ?

ហឿន : ឈ្មោះ សៀន ។

ឆានី : សមរក្ខមិធាន៧១ ?

ហឿន : ៧៤ ៧៥នឹង ៧៣ ៧៤ ។

ឆានី : វ៉ែនៅបាត់ដំបង ?

ហឿន : បាទ! ប៉ុន្តែស្ទាបអស់ហើយ គេយកវ៉ែចោលអស់ហើយ ។

ឆានី : ពេលក្រោយមកពូនៅកងពលទី១ ពេលនៅឆ្នាំ៧៥នៅបាត់ដំបង ?

ហឿន : មកនេះ កូនដំរីនេះ កងពលទី១នេះ នៅយាង ។

ឆានី : យាម ?

ហឿន : កូនយាង នៅខាងលិចកូនដំរី ។

ឆានី : គេហៅបន្ទាយទ័ពគេនៅនឹង ?

ហឿន : កន្លែងមន្ទីរស្នាក់ការរបស់កងពលនៅនឹង ហើយទ័ពអីអត់មានបន្ទាយអី ។

ឆានី : ចុះពូទៅនៅណាទៅ ?

ហឿន : ខ្ញុំក៏ដើរទៅធ្វើស្រែតាមប្រជាពលរដ្ឋ ។

ឆានី : ពេលពូទៅនៅកូនដំរីនឹង ពូដឹងថាកន្លែងនឹងអ្នកណាគេគណៈតំបន់គេ ?

ហឿន : គណៈតំបន់ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ខ្ញុំជានៅតូចៗដែរ គ្រាន់ថាមិនតូចប៉ុន្មានទេ តែគ្រាន់ថាតូចក្នុងការងារ តែយើងអត់ស្គាល់គេទេ ។

ឆានី : ពូថាតូចនឹង ពូនៅត្រឹមជាសមាជិកអនុសេនាធំ១២៨នឹង ?

ហឿន : កាលដែលខ្ញុំចូលជាសមាជិកអនុសេនាធំនឹងបានរយៈពេលខ្លីប៉ុន្មានខែ ហើយគេខ្ញុំទម្លាក់មកធ្វើ យុទ្ធជនមក ។

ឆានី : កាលឆ្នាំ៧៥ពូឡើងបានប៉ុន្មានខែ បានគេដកពូទៅធ្វើយុទ្ធជន ?

ហឿន : ខ្ញុំឡើងបាន៤-៥ខែ គេដក ។

ឆានី : ដកមកជាយុទ្ធជនវិញ ?

ហឿន : បាទ!

ឆានី : ដឹងហេតុអីអត់ ?

ហឿន : គេថាខ្ញុំប្រវត្តិរូបអត់ល្អ ។

ឆានី : ហេតុអីបានគេថាប្រវត្តិរូបអត់ល្អ ?

ហឿន : ព្រោះអីបងខ្ញុំគេវ៉ែចោល ។

ឆានី : ហេតុអីពូ ?

ហឿន : ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ គាត់នៅក្រោយនៅពោធិ៍សាត់ ខ្ញុំមកនេះមក ។

ឆានី : ម៉េចពូជីងថាបងពូត្រូវទៅវិចោល?

ហឿន : ចុះម៉េចខ្ញុំគាត់នៅនឹង បងប្អូនខ្ញុំ គេចាប់គាត់ទៅយកទៅវិចោលនៅកំពង់សង្កែកំពង់អីស្រែក
លាន់ ។

ឆានី : ម៉េចបានពូជីង បើពូនៅនេះ អ្នកណាគេប្រាប់?

ហឿន : ចុះកាលនឹងខ្ញុំទៅលេងស្រុកលេងអី ។

ឆានី : កាលឆ្នាំ៧៥នឹង ពូទៅលេងស្រុកដែរ?

ហឿន : ខ្ញុំទៅលេង ។

ឆានី : ទៅលេងបានដឹងថា បងម្នាក់បានគេយកទៅវិចោល?

ហឿន : ខ្ញុំដឹងមុននឹងដែរ ដឹងថាបងគេយកទៅវិចោលមុននឹង ។

ឆានី : បងឈ្មោះអីគេ?

ហឿន : បងខ្ញុំឈ្មោះ ហ៊ិន ។

ឆានី : អីគេហ៊ិន?

ហឿន : ឈ្មោះពិតត្រកូលដូចគ្នា ។

ឆានី : យុត ហ៊ិន?

ហឿន : តែគាត់ដាក់ឈ្មោះជីតា ឈ្មោះ នាង នាង ហ៊ិន តែខ្ញុំប្រើឈ្មោះពុកខ្ញុំ ។

ឆានី : បងពូតែម្នាក់ទេ ដែលគេយកទៅវិចោលនឹង?

ហឿន : ប្អូនស្រីមួយទៀត គេយកទៅវិចោល ។

ឆានី : ឈ្មោះអីគេ?

ហឿន : ឈ្មោះ នាង ស ។

ឆានី : ទាំង២នាក់នឹង?

ហឿន : ស្រី

ឆានី : ចុះម៉េចឪពុកម្តាយពូមិនអី អីតែបងពូវិញ?

ហឿន : ពុកខ្ញុំស្លាប់មុននឹងទៅទៀត ។

ឆានី : ចុះម្តាយពូ?

ហឿន : ម្តាយខ្ញុំដល់តែអីចឹងមក បើសិននៅសម័យ៣ឆ្នាំនឹងនៅតែស្រុកនឹងក៏គាត់មិនអាចរស់ តែខ្ញុំសុំ
គេយកមកនៅនេះផុត ។

ឆានី : សុំមកនៅនិមិត្តជាមួយពូដែរ?

ហឿន : បាទ! មកនៅផុត ។

ធានី : ចុះហេតុអ្វីបងពូត្រូវបានគេយកទៅសម្លាប់?

ហឿន : គេចោទថាខ្មែរ-ស ខ្មែរខ្មៅម៉េច គេចោទអីចឹង ។

ធានី : បងពីអីចឹងមែន?

ហឿន : អត់ទេ ។

ធានី : គាត់ធ្វើអីគេ?

ហឿន : កាលនឹងគាត់ធ្វើកងទ័ពខ្មែរក្រហមដែរ តែគាត់ពិការៗ លែងច្បាំងកើត ឲ្យគាត់នៅផ្ទះ ។ មូលហេតុវាមានច្រើន ក្រែងលរ ខ្ញុំចេះនៅគិតថា វាមានទំនាស់ៗគ្នាសម័យមុន គណៈឃុំគេទំនាស់ជាមួយបងខ្ញុំ ហើយដល់គេឡើងមានអំណាចគេៗកុំយើង គេយកយើងវ៉ៃចោល គេចោទ ។

ធានី : ដឹងទំនាស់រឿងអី?

ហឿន : ទំនាស់កាលនឹងខ្ញុំដឹងដែរ ព្រោះបងខ្ញុំនឹងគាត់ឈ្មោះ យ៉ុនៗនឹងជាគណៈឃុំដែលខ្មែរក្រហមទេ តែពីមុនអត់មានធ្វើអីដូចគ្នា នៅផ្ទះនៅភូមិនៅស្រុកដូចគ្នាជាប្រជាពលរដ្ឋ ។ ដល់ហើយស្រែគេគេដកសំណាបអស់ គេមានកំណាចសំណាប ដល់ហើយបងខ្ញុំកំណាចនឹងតិចតួច ហើយស្មៅច្រើន គាត់អត់មានស្រូវ គាត់យកក្របីទៅចងឲ្យស៊ី ។ ដល់អីចឹងគេប្តឹងទៅសាលាឃុំ ប្តឹងមេឃុំខាងខ្ញុំបងឲ្យអស់ហើយ គេទារប៉ុន្មានបងឲ្យគេ តែត្រង់ថាមនុស្ស យើងដឹងហើយថាមនុស្សដែលវាមិនអាចចូលគ្នាបានក៏យើងអត់ដឹងដែរណា វាម្នាក់ម្នាក់ ។ ដល់អីចឹង ខ្ញុំគិតយឺញយកបញ្ហាទំនាស់នឹង ក្នុងពេលដែលគេកាន់អំណាចនឹង គេអាចមានសិទ្ធិយកយើងទៅសម្លាប់ចោលបាន ។

ធានី : បន្ទាប់ពីបងពូ និងដឹងថាបងពូ ហើយនឹងប្តឹងស្រីពូត្រូវគេយកទៅសម្លាប់មក ពូយកម្តាយពូមកនេះ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : យកមកអីចឹងអត់អីទេ?

ហឿន : យើងយកមកដុតតែមុនដំបូង គេកំពុងមិនទាន់បានរៀបចំស្រួលស្រុកទេស ។ យើងអាចយកមកបាន យើងលាក់បិទបាំង គេអត់ដឹងទេ ។

ធានី : លាក់កំបាំងដែរ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : មូលហេតុដែលពូត្រូវគេដកពីសមាជិកអនុសេនាផងនឹង ដោយសារបងពូដែរ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : អ្នកណាគេអ្នកដក?

ហឿន : អ្នកដកនឹង គេដកតៗគ្នាពិបាកណាស់ ដល់គេវរសេនាធំ វរសេនាតូចគេដកខ្ញុំៗមក ឲ្យខ្ញុំធ្វើ
យុទ្ធជន ខ្ញុំចេះតែដើរធ្វើស្រែជាមួយប្រជាពលរដ្ឋ ប្រជាជនកាប់ដីៗនឹងគេ ប្រជាជនច្រូត
ស្រូវនឹងគេ ។

ធានី : កាលពេលពូនៅជាប្រជាពលរដ្ឋនឹង មានដឹងគណៈតំបន់នឹងពិណាកេ នៅកូនដីវី នៅនិមិត្តនេះ?

ហឿន : នៅកូនដីវីនេះ ដូចជាមិនមានគណៈតំបន់ទេ ។

ធានី : គេហៅអីគេ?

ហឿន : គេលែងជាការដួង កសិដួងធ្វើស្រែ ។

ធានី : អ្នកណាគេប្រធានកសិដួង ការដួង?

ហឿន : ជំនាន់ វាមានតាមជំនាន់ៗ វា ។

ធានី : ចាស! តាមជំនាន់ដំបូង?

ហឿន : កាលជំនាន់ដំបូងនឹងគេយកកងទ័ព កងពលខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនឹងគេក្របក្រងកសិដួងនឹង ។

ធានី : ប្រធានរបស់ពូនឹងតានៅនឹង?

ហឿន : អានឹងខាងហាន នៅ ។

ធានី : មានប្រជាជននៅដែរអត់?

ហឿន : ប្រជាជននៅម្តុំនឹងអត់មានប្រជាជនទេ ។

ធានី : មានផ្ទះប្រជាជនចាស់ៗពីដើម?

ហឿន : មាន ។

ធានី : ប៉ុន្តែអត់មនុស្សនៅ?

ហឿន : មានសុទ្ធតែផ្ទះ យើងមកនៅតាមផ្ទះគេចាស់ ។

ធានី : ហើយពេលមកដល់ពូម៉ែចដែរ?

ហឿន : ពេលខ្ញុំចេញពីមោងមក ខ្ញុំឡើងរទេះភ្លើងមកឡើងមកដល់និមិត្តនឹងវាយបំបែក ដល់មកឃើញ
កងចល័តយើងនឹង ធ្វើស្រែចំការ លើកភ្នំ លើកប្រឡាយ ហើយខាងកងទ័ពខ្មែរក្រហមដែល
មកនឹង ក៏គេឲ្យចុះធ្វើជាមួយប្រជាជន ធ្វើស្រែធ្វើ ។ ហើយពេលនឹងក្រោយមក ខ្ញុំចូលជាកង
ចល័តនឹង ធ្វើស្រែកាប់ដីនឹងចបដូចគេ ។

ធានី : អ្នកណាប្រធាន?

ហឿន : ប្រធានកងចល័តនឹងវាមានច្រើនណាស់ណាស់ វាមិនមែនម្នាក់ ។

ធានី : ចាស! និយាយពីម្នាក់ទៅម្នាក់?

ហឿន : មុនដំបូង ប្រធានធំគេ មានខាងសេដ្ឋកិច្ចយោធានឹង គេមកគ្រប់គ្រងកសិដ្ឋាននឹង ឈ្មោះ ឈ្មោះ ហើយមកពីចែកមកវរសេនាភូមិចល័ត ហើយគេរៀបចំដូចយោធា អង្គភាពវា មានក្រុមមានពួកកងកងធំ វរសេនាភូមិវរសេនាធំ ក្រោយមកទៀត បានដុតពីនឹងមក នេះគាត់បានធ្វើប្រធានឈ្មោះ ភាព ។ អីភាពខ្ញុំអត់ដឹងទេណា ។

ធានី : ភាពនឹងប្រធានកងចល័តដែរ?

ហឿន : បាទ! ក្រោយមកអីចឹង ប្រធានកងចល័ត ។

ធានី : ហើយមើលទៀត?

ហឿន : អានឹងខ្ញុំរៀបរាប់អត់បានក្បោះក្បាយ អត់អស់ទេ វាបាត់មនុស្សខ្លះ បាត់អ្នកដឹកនាំខ្លះ ខ្ញុំ រៀបតែមេមួយ ហើយភាពៗនឹងក្រោយមកទៀត គាត់មកពីខាងនាវា ។

ធានី : ចុះឈ្មោះដំបូងមកពីខាងណាវិញ?

ហឿន : ឈ្មោះ គាត់អ្នកនៅពាយ័ព្យ ។

ធានី : តាំងពីអើយអាយមក?

ហឿន : បាទ! តាំងពីអើយអាយមក ។

ធានី : ចុះពូមានដឹងថាអ្នកណាគេលើឈ្មោះនឹង?

ហឿន : កាលនឹងមានមេកងពលនឹង លើគាឈ្មោះនឹង ។

ធានី : មេកងពលគាត់នៅនឹង?

ហឿន : បាទ! ហើយចេញទៅទៀតបានទៅភូមិភាគ ។

ធានី : ភូមិភាគអ្នកណាគេ?

ហឿន : ភូមិភាគមានតាខ្មែរ មានតាសាន ។

ធានី : តាខ្មែរ តាសាននឹងអ្នកណាគេ?

ហឿន : តាខ្មែរ តាសាននឹងគាត់ខាងភូមិភាគ ។ ហើយត្រកូលគាត់ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ហើយខ្ញុំក៏មិនដែល ឃើញមុខគាត់ញឹកញាប់ដែរ តែគ្រាន់បានដឹងខ្លះ ។

ធានី : ចុះពូស្គាល់ភោគ សារី?

ហឿន : អត់ស្គាល់ ។ ពួកតាខ្មែរ តាសាននឹងសុទ្ធស្លាប់អស់ហើយ គេយកវែរចោលអស់ អត់មានសល់ អីទេ ឈ្មោះសៀនខាងដើមនឹងក៏ស្លាប់អស់ ។

ធានី : ចុះភាពប្រធានកងចល័ត?

ហឿន : ភាពនឹងគេចាប់នៅឆ្នាំ៧៨ យកទៅដែរ ដោយមូលហេតុសីលធម៌ ។

ធានី : ភាពនឹងត្រូវគេចាប់បន្តក្រោយទៀត?

ហឿន : បាទ! ចាប់បន្តទៅទៀត ក្រោយមកដុតពីភាពនឹងទៅបានមក ភ្លឺន ធ្វើប្រធានវរសេនាជំនីង
ទៀតនៅក្នុងកងចល័ត ។ ភ្លឺននឹង បានស្លាប់នៅឆ្នាំ៧៧៧ ដែរ ។

ធានី : ដំបូងពូថា នៅឆ្នាំ៧៥ ពូនៅកូនដំរីនៅធ្វើយុទ្ធជន?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ដល់ពេលឆ្នាំ៧៧ ធ្វើកសិកម្ម?

ហឿន : បាទ! នៅកងចល័ត ។

ធានី : បានន័យថាឆ្នាំ៧៥ ៧៦ ពូនៅធ្វើជាយុទ្ធជនដែរ?

ហឿន : បាទ! ៧៥ ៧៦ ខ្ញុំនៅ ។

ធានី : ប៉ុន្តែ គេគ្រប់គ្រងធ្វើស្រែ ធ្វើចំការលើកភ្នំ លើកទំនប់?

ហឿន : គេមិនទុកចិត្តខ្ញុំ គេអត់ហ៊ានឲ្យខ្ញុំមកការពារព្រំដែនទេ គេទុកឲ្យយើងធ្វើការ ។

ធានី : ចុះឆ្នាំណាដែលពូយកម្ពុយពូមក?

ហឿន : ខ្ញុំយកតាំងពី៧៦ យកមក ។

ធានី : ចុះពូស្គាល់ទំនប់មកហើរទេ?

ហឿន : ទំនប់នឹង អាង បាទ! ខ្ញុំអ្នកលើក ។

ធានី : ពូអ្នកលើកអាងនឹង?

ហឿន : បាទ! ហ្នឹងចូលចល័តហើយ ។

ធានី : កាលពេលពូមកៗ ត្រឹមកូនដំរី ត្រឹមនិមិត្ត ហើយមកដល់ត្រឹមនិមិត្តដែលចូលមកដល់ក្នុងម៉ាឡៃ
ទេ?

ហឿន : ដែលជំនាន់នឹង ម៉ាឡៃនេះអត់មានភូមិទេ ព្រៃខ្លា ព្រៃដំរី មានតែកងទ័ពខ្មែរក្រហម គេៗដាក់
ម៉ាកនៃៗដូចប៉ុស្តិ៍ព្រំដែន ។

ធានី : អីចឹងកងទ័ពគេមកដល់នឹងមុនគេ?

ហឿន : បាទ! កងទ័ពគេៗ រាយតាមនឹងរហូត ។

ធានី : ចុះពូដឹងថាម៉ាឡៃនឹង កាលពូនៅកងចល័តខ្មែរក្រហម ស្ថិតនៅក្នុងស្រុក តំបន់អីទេ?

ហឿន : អត់មានរៀបចំទេដែលយើងនៅច្បាំងគ្នា គេហៅថាតំបន់១០២ គេរៀបចំថាជាតំបន់១០២ ។

ធានី : តំបន់១០២ មានតាំងពីពេលណាមក?

ហឿន : អាងនឹងមកពីឆ្នាំ៨០ ជាងហើយ ។

ធានី : ចុះអាមុនឆ្នាំ៨០?

ហឿន : អត់មានឈ្មោះអីទេ ។

ឆានី : ចុះពូថា នៅសម័យខ្មែរក្រហម ពូបានលើកទំនប់អាង?

ហឿន : ទេ! អាងនឹងសម័យពាណិជ្ជកម្ម ខ្ញុំលើកអាងនៅយាននឹង អាងខែដននឹង ។

ឆានី : ដល់ពេលក្រៅពីអាងនឹង មានកន្លែងផ្សេងដែលប្រជាជននៅ ពូបានឃើញទេ?

ហឿន : លើកអាងនឹងមានកម្លាំងគេហៅយោធាផង កម្លាំងចល័តផង ហើយនឹងកម្លាំងគ្រួសារយោធាផង ។

ឆានី : លើកទាំងអស់គ្នា?

ហឿន : បាទ! លើកទាំងអស់គ្នា ។

ឆានី : ចុះនៅម៉ាឡាយេនមាន?

ហឿន : អត់មានទេ ព្រៃខ្លាសុទ្ធ ។

ឆានី : ចុះមានផ្លូវកេចូលអី?

ហឿន : ផ្លូវកេ កាលនឹងគេដំណើរការផ្លូវយើងអាផ្លូវត្រង់ ផ្លូវ៥០២ បើកបរឡានតាមនឹង ។

ឆានី : តែមានផ្លូវចូលដល់ម៉ាឡាយេន កាលពីសម័យពាណិជ្ជកម្ម?

ហឿន : អត់ចូលដល់ កន្លែងផ្សារម៉ាឡាយេន ។

ឆានី : នៅត្រឹមប៉ុន្មាន?

ហឿន : ផ្លូវកេ មានគេហៅផ្លូវបំបែកជាប់ភ្នំ ។

ឆានី : ប៉ុន្មានទៅផ្លូវដែលយើងចូលពីកូនដីរមក ផ្លូវចាស់ដែលពូមកដល់ ពូបានឃើញហើយ?

ហឿន : មានតែផ្លូវមួយទេ ផ្លូវពីកូនដីរមកដល់បំបែកហើយវាគេហៅភ្នំម៉ាឡាយេន ហើយបត់ទៅត្បូងចេះទៅបឹងបេងទៅភ្នំឡូស អាងនឹងផ្លូវចាស់មួយនឹង ។ ហើយក្រៅពីនឹង អត់មានទេ មានផ្លូវបំបែកពីនឹងមកៗ ចេះទៀត គេហៅផ្លូវគ្រាន់គេបរឡានដឹកឈើ ។

ឆានី : គេហៅផ្លូវអីគេ?

ហឿន : កាលនឹងគេហៅផ្លូវថៅកែយ៉ែរ ។

ឆានី : នៅក្នុងសម័យពាណិជ្ជកម្មនឹង មានផ្លូវថៅកែយ៉ែរដែរ?

ហឿន : ព្រោះថៅកែយ៉ែរ គាត់ធ្វើតាំងពីសម័យសម្តេចមក ។

ឆានី : ដល់ពេលគេយកអីចឹង ខ្មែរក្រហមអីគេអត់ថាអី?

ហឿន : ទេ! ដល់ពេលសម័យខ្មែរក្រហមអី អ្នករកស៊ីចប់ គេហើយថៅកែយ៉ែរនឹងដឹងទៅណា បើថៅកែយ៉ែរ គាត់នឹងអ្នកស្តាប់ប៉ុល ពត គាត់នៅដិត នៅមន្ត្រីលបូរី ។ ហើយអីចឹងខ្ញុំអត់ដឹងទេ ព្រោះទើបនឹងចេញមកគេហៅថៅកែយ៉ែរ ក៏ថៅកែយ៉ែរតាមគេទៅ ។

ឆានី : តើពូដឹងថាម៉ាឡាយេនស្ថិតនៅក្នុងតំបន់អីនៃខេត្តបាត់ដំបង កាលសម័យពាណិជ្ជកម្ម?

ហឿន : អានីងយុំនិមិត្ត ។

ធានី : ពូនៅត្រង់នឹងភាគច្រើនជាង?

ហឿន : ខ្ញុំនៅកន្លែងប្រមូលផ្តុំ របស់កងចល័ត... ។

ធានី : កាលពេលពូប្រាប់ថាលើកអានីងមកហើន ពូដឹងថាអ្នកណាគេអ្នកដឹកនាំធ្វើការដ្ឋានអានីង?

ហឿន : អានីងវាសុទ្ធតែ បើយើងនិយាយពីគម្រោងដែនការ អានីងវាចេញមកពីលើ ចេញមកពីថ្នាក់
លើមកដែរ តែយើងអត់ដឹងត្រីណាទេ តែគេឲ្យយើងលើកក៏លើក តែប៉ុន្តែនឹង ។

ធានី : ពូដឹងអ្នកដឹកនាំពូឲ្យលើកនឹងឈ្មោះអី?

ហឿន : អ្នកដឹកនាំឲ្យលើកនឹងសំខាន់វ័រសេនាធំនឹងឯង ។

ធានី : តាអីគេ?

ហឿន : តាកាព ។

ធានី : តាកាព តាឈ្មើម?

ហឿន : តាឈ្មើមនឹងគាត់ទៅមុនបាត់ហើយ អត់បានលើកទេ ។

ធានី : តាកាព?

ហឿន : បាទ!

ធានី : តាកាព ជាអ្នកដឹកនាំឲ្យលើក?

ហឿន : បាទ! តាឈ្មើមនឹង គ្រាន់ត្រូវស្រាវជ្រាវមុនមក ។

ធានី : មិនមែនសុខ ភាពរាល់ថ្ងៃ?

ហឿន : អត់ទេ បងភាពនេះ គាត់នៅទីពេញ នៅខ្មែរក្រហមខាងប្រដាប់អាវុធ ។

ធានី : ប៉ុន្តែគាត់មិនមែនអ្នកនៅនេះទេ?

ហឿន : គាត់មកពីខាងកើតដែរ គាត់មក៧៧ ។

ធានី : គាត់មកពីខាងកើត នៅម៉ូណា?

ហឿន : ស្រុកកំណើតគាត់នៅខាងកំពង់ឆ្នាំង ។

ធានី : សុខ ភាពរាល់ថ្ងៃនឹង?

ហឿន : បាទ!

ធានី : តែភាពនេះ មិនមែនសុខ ភាពទេ?

ហឿន : អត់ទេ ផ្សេងទៀត កន្ទុល ។

ធានី : កាលពេលសុខ ភាព គាត់មកពីកំពង់ឆ្នាំង?

ហឿន : គាត់មកក្រប្រគល់ទ័ពនឹង ។

ធានី : ទ័ពនៅម៉ាឡេនេះ?

ហឿន : ទ័ពនៅនឹងកន្លែងយាង ។

ធានី : ហើយពេលនឹងពូជកចេញហើយ?

ហឿន : ដកចេញដុតហើយ ។

ធានី : ពេលពូជកនៅនិមិត្ត មកដឹកអាវុធមកហ្នឹង ហើយត្រឡប់ទៅវិញ អត់ដែលមកធ្វើដល់ក្នុងនេះ
ទេ?

ហឿន : អត់ទេ ទាល់តែយួន កងទ័ពយួនចូលមកបានខ្ញុំរត់ចេញមក ចូលទៅក្នុងព្រៃ ។

ធានី : ចុះម៉េចបានពូជកកើត ពូស្តាល់?

ហឿន : អត់ស្តាល់ទេ តែពេលនឹង មិនមែនមកតែឯងណា មកទាំងភ្ញីមកទាំងអស់ ទាំងប្រុស ទាំង
ស្រី ។

ធានី : មានអ្នកណាដឹកនាំមក?

ហឿន : កាលមុនយើងដឹងថា ខាងកើតនឹងសភាពការណ៍មិនល្អទេ គេផ្សព្វផ្សាយ គេណែនាំ គេឲ្យ
គ្រៀមទាំងស្បៀងទាំងអី ។ ហើយខ្ញុំមុននឹងកងទ័ពយួនចូលមកដល់កូនដីនឹង និយាយពីចង់
ហើមស្នាអស់ហើយ គ្រាន់តែស្រូវចេញ ។

ធានី : ព្រៃណា?

ហឿន : ព្រៃយើងឥឡូវវាវាលស្រែអស់ហើយ ព្រៃម៉ាជួរអូរឡាំងជិត ខាងត្បូងគោកធំនឹង ហើយកែវ
ឡើងប៉ោងស្នា កាលនឹងខ្ញុំកែវអាវុធនឹង បាក់នឹងកែវអាវុធចង់ឆាប់ ។

ធានី : អាវុធគ្រប់ទេ មកហ្នឹងនឹង?

ហឿន : កាលដែលយើងថែទាំវាបានល្អ ទឹកខ្មែរច្រាំងនៅលើក្បាល ។ ហើយខាងក្រោមអាវុធនឹងគេធ្វើ
ស្រែច្រាំងអត់មានខែណា ដែលគោកទឹកទេ សុទ្ធតែទឹករហូត ។

ធានី : ចុះដល់ពេលឥឡូវ?

ហឿន : ឥឡូវនឹងវាបាក់បែកអស់ហើយ ។

ធានី : បាក់បែកអាវុធនឹង?

ហឿន : បាទ!

ធានី : លែងមានរូបរាងអាវុធហើយ?

ហឿន : រូបរាងនៅ តែជួសជុលអត់បាន គ្រង់ថាក្នុងអាវុធនឹងសុទ្ធតែដុះប្រជាពលរដ្ឋ ។

ធានី : អាវុធនឹងប៉ុន្មាន?

ហឿន : អានតាំងពីថ្ងៃជាតិមករហូតដល់ដួវឃើញទំនប់ដាច់នឹង កន្លែងកោងពីជើងមកទល់នឹង ពីថ្ងៃ
ជាតិមក ។

ធានី : ហើយរាល់ថ្ងៃក្លាយជាដីដូះប្រជាជន?

ហឿន : ឥឡូវខាងលើអាននឹង សុទ្ធតែស្រែ ហើយនឹងដូះប្រជាពលរដ្ឋ ។

ធានី : ក្នុងអានមានទឹកដដែល?

ហឿន : ទឹកអត់មានទេ មានឯណា តែមានលិចដូះ លិចស្រូវប្រជាពលរដ្ឋ ។

ធានី : អាននឹងអត់មានទឹកសោះ?

ហឿន : ខ្ញុំប្រាំអត់មានទេ ។

ធានី : ខ្មែរស្រូវអាចមានទឹកខ្លះ?

ហឿន : ខ្មែរស្រូវវាជន់ម្តងម្កាល វាមានតិចស្រក់អស់ទៀតហើយ ។

ធានី : អាននឹងដុកទឹកអត់បានដែរ?

ហឿន : បើសិនជាយើងរក្សាបានកុំឲ្យមានប្រជាពលរដ្ឋមកនៅ ហើយកុំឲ្យមានដីនឹងទៅជាដីឯកជន បើ
យើងរៀបចំឡើងវិញ គឺអាននឹងបម្រើប្រជាពលរដ្ឋច្រើនណាស់សម្រាប់ធ្វើស្រែ ។

ធានី : តែដោយសារអាននឹងវាចាស់ទ្រុឌទ្រោមហើយៗប្រជាជន?

ហឿន : ប្រជាជនយកដីអស់ហើយ អីចឹងចប់ បើធ្វើប៉ះពាល់ ។

ធានី : អានមកហ៊ាននេះ នៅក្នុងស្រុកយើងនេះ នៅឃុំយើង?

ហឿន : នៅក្នុងឃុំគេ ។

ធានី : នៅឃុំអី?

ហឿន : នៅសង្កាត់និមិត្ត ។ មិនដឹងគេចែកសង្កាត់គេត្រឹមណាៗ ខ្ញុំមិនច្បាស់លាស់ដែរ វានៅជាប់និមិត្ត
ខ្ញុំថានិមិត្តបណ្តាយ ។

ធានី : មិនមែននៅម៉ាឡៃ?

ហឿន : អត់ទេ ។

ធានី : ក្រែងម៉ាឡៃជាប់និមិត្តដែរ?

ហឿន : ម៉ាឡៃពីមុនជាប់និមិត្តកន្លែងនេះនឹង តែឥឡូវឃើញគេបង្កិតមកមុខទៀត ។ កាលមុនចែកព្រំ
ប្រទល់គ្នាត្រឹមអាទំនប់អាននឹង ។ ឥឡូវឃើញគេបន្ថយព្រំមុខ៤-៥គីឡូទៀត មកដល់ជិត
បន្ទាយទាហានមួយគេហៅម៉ក់ហ៊ាននឹង ។

ធានី : បន្ទាយទាហានម៉ក់ហ៊ាននឹង?

ហឿន : បាទ! ឃើញជាកេដាក់ ។

ធានី : អាងនឹងអត់ពាក់កណ្តាលម៉ាឡែអីទេ នៅខាងនិមិត្តដាច់?

ហឿន : បើយើងនិយាយពីមុនវាពាក់កណ្តាល ។

ធានី : តែឥឡូវ?

ហឿន : តែឥឡូវមិនដឹងថាខាងលើគាត់ដោះយ៉ាងណាទេ គ្រាន់តែឃើញគេដាក់ដាក់ៗនិយាយតាមដាក់
វាត្រូវដាច់ហើយ ។

ធានី : នៅឆ្នាំ៧៧ ពួកគេមកដល់ម្នាក់ឯង?

ហឿន : វាមិនមែនម្នាក់ឯងទេ មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ម៉ឺននាក់ មកតាំងពីភ្នំពេញ តាំងពីកន្លែងពួករោង
ចក្រ ពួកពេទ្យ មកពីភ្នំពេញក៏បូកមកនឹងទាំងអស់ ។ ខ្ញុំនិយាយលាក់បាំងអី ខ្ញុំអត់មានគោល
បំណងថាខ្ញុំមកនៅក្នុងព្រៃស្ទើរទៀតទេ ព្រោះបងស្រីខ្ញុំមួយ ប្អូនប្រុសខ្ញុំមួយបន្ទាប់ខ្ញុំ ហើយ
ប្រពន្ធខ្ញុំ ហើយនឹងក្មួយ២នាក់ ហើយម្តាយខ្ញុំ រែកថាទៅស្រុកដល់ហើយជួបកងទ័ពគេៗ គ្រៀម
មកទៀត ។

ធានី : គ្រៀមរហូតមកដល់នេះទៅ?

ហឿន : គ្រៀមមកវិញ ប៉ុន្តែអត់ឲ្យយើងនៅជាប្រជាពលរដ្ឋទេ គេឲ្យយើងទៅធ្វើឈូប ។

ធានី : ហើយពូទៅធ្វើជាមួយគេទៅ?

ហឿន : ចុះបើគេឲ្យយើងទៅធ្វើឈូប យើងត្រូវតែទៅ ។ ពេលនឹងកាំភ្លើងអត់មានបង់ទេ គេយកអ៊ុយ
ស៊ីអត់បង់ឲ្យកាន់ទៅច្បាំង ។ ហើយបើយើងមិនទៅក្រសួងយើងនៅនេះ វាពិបាកហើយនយោ
បាយខ្ញុំខ្លាចណាស់ ខ្លាចយួន ។

ធានី : ខ្លាចដែរ ប៉ុន្តែមក?

ហឿន : បាទ! ខ្លាច សំខាន់គឺខ្លាច បើកុំខ្លាចឆ្ងាយនោះស្រុកខ្ញុំវិញឯងនៅក្រវ៉ាញ ។

ធានី : ពូមកដល់ដំបូងនៅកន្លែងណា?

ហឿន : វាមិនមែនមកដល់តែម្តងទេ យើងនៅស្នាក់ជិតនៅគោកធំ ។

ធានី : គោកធំនៅក្នុងឃុំនិមិត្តនឹង?

ហឿន : បាទ! ដល់អីចឹងទៅយួនចេះដេញមក យើងចេះចេញមករហូតនៅតាមព្រំដែននេះ ។

ធានី : ហើយកាលនឹងអ្នកណាគេអ្នកដឹកនាំដំបូងឲ្យពូមកដល់នេះ?

ហឿន : កាលនឹងអ្នករៀបចំឲ្យខ្ញុំមកចូលឈូបនេះ គឺភាកន ។

ធានី : ភាកន?

ហឿន : បាទ! នាយ កន នៅភ្នំនេះ ។

ធានី : គាត់ឈ្មោះ នី កន ឬ នាយ កន?

ហឿន : នី កន ដឹង ខ្ញុំមិនសូវច្បាស់ដែរ ប៉ុន្តែគ្រាន់ដឹងឈ្មោះកន ។

ធានី : តាកននឹង អ្នកចាត់តាំងឲ្យធ្វើឈ្មោះ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : នៅយើងនេះ ឬកន្លែងណា?

ហឿន : កន្លែងចាត់តាំងនឹង គឺនៅម៉ក់ ហ៊ិន ។

ធានី : បន្ទាប់មកធ្វើអីទៀត?

ហឿន : អត់មានធ្វើអីទៀតទេ ក៏ចេះទៅកាន់អាវុធ ទៅការពារ ។

ធានី : ហើយចូលមកដល់ម៉ាឡៃឆ្នាំប៉ុន្មាន?

ហឿន : ចូលមកដល់ម៉ាឡៃនេះ នៅឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំអត់ចាំ វាយុវដែរហើយ ឆ្នាំ៧០... ។

ធានី : ៧៧?

ហឿន : ៧៧អត់ទេ អត់ទាន់ដល់ម៉ាឡៃ ដូចចុង៧៧-៨០ អាចចុង៧៧ហើយ ព្រោះនៅខែ៤ខ្ញុំនៅ នោះនៅឡើយទេ នៅវាលរាប ខែ៥ ខែ៦ ខែ៧ ខែ៨ ក្នុងរដូវវស្សា៧៧ ។

ធានី : ពូមកដល់ដំបូងឃើញម៉េចដែរមើល?

ហឿន : សុទ្ធតែព្រៃ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ភូមិសាស្ត្រអីយ៉ាងណា និយាយឃើញព្រៃខ្លាច វាភ្លេង ។ ខ្ញុំគ្រាន់ ថានៅវីឆ្នាក់ជាមួយយួន រត់បែកគ្នាវាភ្លេងម្នាក់ឯងជាប់មិន ដុះមិនម៉ាក្រាប់ ។ ម្នាក់ឯងដើរថ្ងៃ ជិតលិចហើយ ខ្ញុំថាខ្ញុំឆាប់ហើយ អីចឹងខ្ញុំឡើងលើដំបូកថាឲ្យឆាប់លើដំបូកចុះ ។ ដល់ឡើងលើ ដំបូកស្រាប់មើលៗទៅឃើញដួវ ខ្ញុំដើរមកដួវស្មានដួវយួន ដើរទៅចេះឡប់មកចេះវិញ ជិត ដល់កន្លែងខ្លួនឯងស្នាក់នៅ បានចេញមកបាញ់ចូល គេសែង ។

ធានី : ពូត្រូវមិនហើយ ដើរលែងរួច ប៉ុន្តែអាចរកដួវឃើញដែរ?

ហឿន : ដើរនៅរួចតិចៗ ប៉ុន្តែវាជិតយប់ដល់អាណឹង្រីវាមកយើងវាភ្លេងខ្លាំងពេក យើងដើរមកជិតដល់ កន្លែងយើងនៅហើយ ក៏នៅតែយើងអត់ចាំបានទេ ដល់ឃើញដួវកេមួយដើរចុះឡើងបានវា ស្ទាត់វាភ្លេងដល់ដុះបណ្តោយ ពួកនឹងយកអង្រឹងទៅសែងខ្ញុំចូលមន្ទីរពេទ្យ ។

ធានី : ហើយកាលពេលពូដុះមិននឹង អត់អីទេ?

ហឿន : រហូស ។

ធានី : រហូស តែអត់ពិការ?

ហឿន : អត់ពិការ ។

ធានី : រហូសពេញខ្លួនម៉ង?

ហឿន : រហូសជើងនេះ ដៃនេះដួវទាំងសងខាងរហូស ។

ធានី : ពេលនឹងមានមិនហើយ?

ហឿន : មិនកាលនឹងមានច្រើនណាស់ យួនដាក់ ។

ធានី : ឆ្នាំប៉ុន្មាន ពួកនឹកមើល?

ហឿន : ឆ្នាំ៨០ ប៉ុន្មាន ប្រហែលជា៨០ ៨១ ។

ធានី : ហើយតាកននឹងអ្នកគ្រប់គ្រងពូ?

ហឿន : កាលនឹងតាកននឹងឯង ។

ធានី : បន្ទាប់ពីតាកននឹងអ្នកណាទៀត?

ហឿន : ហើយមកដោយឡែក តាកនគាត់ក្តាប់រួមគាំពីត្បូងនឹងមកនេះ ហើយក្រោយមកទៀត មាន
តែបងភាពទេ សុខ ភាព ។

ធានី : សុខ ភាព នឹងគាត់អ្នកគ្រប់គ្រងឥឡូវនឹង គាំពីមុនមកប្តីតាកនមុន សុខ ភាព?

ហឿន : បើនិយាយពីបងសុខ ភាព នៅនេះដែលខ្ញុំអត់ទាន់ចូលឈ្នួបនឹង គឺគាត់មិនគ្រប់គ្រងខ្ញុំទេ ដល់
ពេលខ្ញុំចូលឈ្នួបនឹង តាកនគាត់រៀបចំឲ្យចូលឈ្នួបនឹង ខ្ញុំក៏បានមក ។

ធានី : ជាមួយសុខ ភាពនឹង?

ហឿន : បាទ! គាត់គ្រប់គ្រងខ្ញុំផ្ទាល់ ។

ធានី : តាកន អ្នកតែងគាំពូឲ្យធ្វើឈ្នួបនឹង ហើយមេរបស់ពូគឺ សុខ ភាព នឹង មិនមែនតាកនទេ?

ហឿន : តាកននៅលើទៀត ។

ធានី : តាកននៅលើផ្សេង?

ហឿន : បាទ!

ធានី : លើសុខ ភាពទៀត?

ហឿន : បាទ! លើ ។

ធានី : ហើយដល់ពេលក្រោយមកទៀតម៉េចពូ ពេលមានឈ្នួបហើយ ធ្លាប់វែកចុះឡើងមានរត់ទៅណា
ទៅណាទេ ។

ហឿន : វែកចុះឡើងម៉ាយៈនឹងទៅ បានគេដកខ្ញុំចេញពីឈ្នួបមកកងទ័ពស្រួច ។

ធានី : កងទ័ពស្រួចធ្វើអីខ្លះទៅ?

ហឿន : កងទ័ពស្រួចនឹងគឺ ប្រយុទ្ធនៃសត្រូវទល់មុខអត់មានធ្វើអីទេ អត់មានធ្វើអីទេ ។

ធានី : វែកច្រើនដងទេ?

ហឿន : ពេលគេបុកយើងវែកទៅ ពេលគេមិនបុកមកក៏យើងចេះតែរកកន្លែងវែកទៅ ។

ធានី : វែកនៅសមរម្យមិណាខ្លះ?

ហឿន : ខ្ញុំមានសមរក្ខមិម៉ាជួរយាយអិត ម៉ាជួរខែដន ។

ធានី : នៅអូរជ្រៅ មិនមែនខាងនិមិត្តទេ និមិត្តដែរ?

ហឿន : ចំនិមិត្តហើយអានីង ។

ធានី : ហើយបន្ទាប់មកទៀត វ៉ែនីងហើយពូធ្វើអីទៀត?

ហឿន : វ៉ែរហូតដល់យើងធ្វើសមាហរណកម្ម ។

ធានី : ឆ្នាំ៨៥ ពូមានអញ្ជើញទៅណា?

ហឿន : ឆ្នាំ៨៥ កាលនឹងខាងក្នុងបុកខ្លាំង ធ្វើឲ្យដីទាំងអស់នេះ គឺគេយកទាំងអស់ ។

ធានី : ហើយពូទៅណាទៅ?

ហឿន : ខ្ញុំគឺ ពេលនឹងដឹកម៉ាចំនួនទៅខាងប៉ែលិននោះ ។

ធានី : ពូអ្នកដឹក?

ហឿន : ខាងលើ ។

ធានី : ខាងណា?

ហឿន : កាលនឹងវាសុទ្ធតែបទបញ្ជារបស់ប៉ូលពត ។

ធានី : ប៉ូល ពត គាត់អ្នកគ្រប់គ្រងនឹងដែរ?

ហឿន : ចុះគាត់អ្នកមេធំហើយ ។

ធានី : ក្រៅពីប៉ូលពត អ្នកណាគេទៀត?

ហឿន : មកនៅនឹងយើងម៉ាឡៃ មានតែអ៊ីអៀង សារីទេ ដែលអ្នកគ្រប់គ្រងផ្ទាល់ ។

ធានី : បន្ទាប់ពីសុខ ភាពហើយ អ៊ីវ៉ាន់?

ហឿន : អត់ទេ អ៊ីវ៉ាន់ ដល់ហើយគេចែក ក្រោយមកតំបន់នេះដាច់ពីខាងភាគន ដល់ហើយអ៊ីវ៉ាន់អ្នក
គ្រប់គ្រង គាត់ពីលើសុខ ភាព ។ អ៊ីវ៉ាន់ ហើយមកសុខ ភាព ។

ធានី : ពេលនៅ៨៥ គេវ៉ែខ្លាំង ពូទៅណា គេវ៉ែឲ្យយក?

ហឿន : គេវ៉ែខ្លាំងខ្ញុំទៅប៉ែលិន ដល់ហើយទៅប៉ែលិនវាលំបាកគ្រួសារខ្ញុំពេក កូនចៅអី យកកូនចៅទៅ
ជាមួយ គេយកទៅដាក់ក្នុងជ្រោះដាច់ឲ្យឆ្ងាយពីគេ ជ្រោះមួយនោះ ។

ធានី : ជ្រោះភ្នំខៀវ?

ហឿន : បាទ! ហ្នឹងហើយភ្នំខៀវនឹងទៅ ខ្ញុំសម្រេចចិត្តរត់មកម៉ាឡៃ ។ ខ្ញុំត្រៀមរៀបចំគ្រាប់អង្ករ កាំ
ភ្លើង ។

ធានី : ជាមួយគ្រួសារ?

ហឿន : គ្រួសារខ្ញុំទុកចោលនៅនឹង ។

ឆានី : ពួរតមកម្នាក់ឯង?

ហឿន : មកកងទ័ពមកនេះវិញ ។

ឆានី : មកម្នាក់ឯង ឬច្រើននាក់?

ហឿន : ច្រើននាក់ ។

ឆានី : មកធ្វើអីគេនៅនឹង?

ហឿន : មកដើម្បីមិនព្រមនៅខាងប៉ែលិន សុខ ចិត្តមក ។

ឆានី : នៅឆ្នាំ៨៥នឹង?

ហឿន : ដល់អីចឹងរត់មកដល់កំរៀងៗ ខាងដីថៃ សម័យនឹងសូ ហុននឹង អ្នកមកតាមយកទៅវិញ ។

ឆានី : សូ ហុន អ្នកណាគេ?

ហឿន : សូ ហុននឹង កាលនឹងមេគ្រប់គ្រងលើបងភាព ។

ឆានី : អ្នកណាគេអ្នកដឹកនាំពួរតមក?

ហឿន : គឺមួយទៀត មើលបង ខុម ខុន គាត់អ្នកដឹកនាំរត់មក ហើយខ្លះគេស្លាប់ហើយ ។

ឆានី : បងខុម ខុននឹងគាត់ឯងរាជ?

ហឿន : គាត់ឯងនៅក្រោមបងភាព ។

ឆានី : កងពលដែរ តែជាស្ត្រី ប្រធានវរៈ ឬក៏?

ហឿន : អត់ទេ គាត់ជាអនុបស់ ។

ឆានី : អនុបងភាព?

ហឿន : បាទ!

ឆានី : សូ ហុននឹងហៅពូទៅវិញ សូ ហុននឹងគ្រប់គ្រងលើភាព?

ហឿន : បាទ! គាត់តាមទៅគ្រប់គ្រងកម្លាំងនៅប៉ែលិន ។ ហើយដល់សុខ ភាព គាត់គ្រប់គ្រងកម្លាំង ដែលអត់បានទៅ នៅនេះនៅម៉ាឡៃ ។ គឺនៅពេលនឹងនៅសុដីគេនៅទឹកដីថៃ ។

ឆានី : ពូនៅជំរុំ?

ហឿន : មិនគេហៅជំរុំទេ ថាជំរុំក៏ថាបានព្រោះនៅដីគេ គេហៅ៨៥ ជំរុំ៨៥ ។

ឆានី : ជំរុំ៨៥ នៅទាំងអស់គ្នា?

ហឿន : នៅតែទ័ព ហើយនឹងក្រសួរទ័ព ។

ឆានី : ចុះពូក្រសួរពូនៅដែរ?

ហឿន : នៅៗទាំងអស់គ្នា ។ ដល់ពេលគេហៅពួកយើងត្រឡប់ទៅវិញខាងប៉ែលិន ក្រោយមកគេដោះ ដឹកពួកមកទាំងអស់គ្នា ។

ធានី : សូ ហ្គីអ៊ីក៍មកដែរ?

ហឿន : មក ។

ធានី : មកនៅជុំវិញ?

ហឿន : មកនេះវិញដែរ ។

ធានី : នៅ៨៥នឹង អ្នកណាទៅខ្លះ?

ហឿន : ៨៥នឹង ។

ធានី : មានការវ៉ាន់ អ៊ីវ៉ាន់?

ហឿន : អ៊ីវ៉ាន់ គាត់អត់ដែលនៅនឹងទេ នៅតែនេះខ្មោចអ៊ីយែម ។

ធានី : យិន យែម?

ហឿន : មិនដឹងត្រកូលគាត់ឈ្មោះអី គាត់ស្លាប់ហើយ ។ ហើយគាត់ស្លាប់ដោយដើមឈើកិនរលំខ្យល់ គាត់នៅក្របក្រងនៅមូលដ្ឋានខាងក្រោយៗមានគាត់ ។ កាលនៅដីថៃ ខ្ញុំពិការៗខ្ញុំមិនចេះ អក្សរ ចេះតិចតួចធ្វើពីជំនាន់នឹងភ្លេចអស់ហើយ ។ ដល់ហើយទៅរៀនជាមួយគាត់ គាត់ បង្រៀនអក្សរ ។

ធានី : ពិការឆ្មាំប៉ុន្មាន?

ហឿន : ខ្ញុំពិការនៅឆ្មាំ៨៥ ។

ធានី : ៨៥ ពេលនៅដីថៃ?

ហឿន : ពិការនៅយើងខាងភាគី ។

ធានី : ពិការហើយបានទៅដីថៃ?

ហឿន : យើងទៅដីថៃហើយ បានយើងចុះធ្វើការ ។

ធានី : ចុះទៅវ៉ែស៊ីរុកជាមួយរៀនណាមវិញ?

ហឿន : បាទ! ចុះទៅធ្វើការនៅខាងក្នុង តែគ្រួសារនៅថៃ ។

ធានី : ពិការត្រឡប់មកនៅ៨៥ ?

ហឿន : ពិការគេសែងយើងយកទៅព្យាបាលនៅ ។

ធានី : ពិការដោយសារអីគេ?

ហឿន : បាញ់ ។

ធានី : ត្រូវត្រង់ណា?

ហឿន : ខ្ញុំបាក់ដៃនេះ ហើយឆ្អឹងជំនីរនេះ ហើយចេញឆ្អឹងខ្នងនេះច្រើនកន្លែង ហើយអានេះអស់សាច់ កំពស់នេះច្រើនដល់ឆ្អឹងច្រើន ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំទៅជាអ្នកពិការមួយ ។

ធានី : ធ្វើអីអត់កើត?

ហឿន : ដើរបានតិចៗ ត្រឹម១០០ម៉ែត្រ ។

ធានី : ឆ្ងាយអត់បានទេ?

ហឿន : អត់បានទេ អត់ទៅរួច ។

ធានី : ធ្វើការអីធ្ងន់ក៏អត់បាន?

ហឿន : អត់ដែលធ្វើការអីធ្ងន់ទេ ។

ធានី : ពូនៅ៨៥រហូត?

ហឿន : ក្រោយរបួសហើយ ខ្ញុំជាងលើកអត់រួច តែខ្ញុំខុសៗហៗចលនាលើកប្រើប្រាស់បាន អីចឹង កេឡូមកមុខវិញ ដៃនៅម្ខាង ។

ធានី : មកមុខធ្វើអីគេ?

ហឿន : ទ័ព ។

ធានី : ចុះពូឈឺពិការ?

ហឿន : ពិការក៏គេមិនឲ្យឈប់សម្រាកណា ។

ធានី : ខំប្រឹងធ្វើលើកធ្ងន់ៗ មិនឈឺលើសដើម?

ហឿន : យើងដើរទើសតែស្មៅក៏ចង់ប្រកាច់ឈឺ តែយើងមិនដឹងទៅផ្លូវណា ។

ធានី : កេឡូធ្វើអីគេ?

ហឿន : អត់មានធ្វើអីទេ គ្រាន់ទៅយើងមិនជាទៅវ៉ៃអីគេ គ្រាន់ថារបៀបនយោបាយ ធ្វើម៉េចចលនា កម្លាំងឲ្យបានទៅ ។

ធានី : ធ្វើនយោបាយធ្វើម៉េច?

ហឿន : ពាក្យថាយើងពិការ ហើយយើងទៅមុខទៀត នេះជាចលនាមួយ ។

ធានី : ហើយការងារពូធ្វើអីគេ?

ហឿន : ខ្ញុំកាលនឹងធ្វើដឹកនាំមួយដែរ ខ្ញុំកាន់វរសេនាតូចមួយដែរ ។

ធានី : វរសេនាតូចរបស់សុខ ភាព?

ហឿន : បាទ! នៅក្រោមការ ។

ធានី : វរសេនាតូចលេខប៉ុន្មាន?

ហឿន : វរសេនាតូច ១០៨ ។

ធានី : កងពល?

ហឿន : កាលនឹងយើង កាលនឹងអត់មានកងពលទេ ក្រោយមកមានកងពល៤៥០ ។

ធានី : បន្ទាប់មកទៀតម៉េចទៀត?

ហឿន : ដល់ហើយទៅវិញវិញហួតដល់យើងវាលំបាកពេកទៅ មកចូល៧៥-៧៦ វាលំបាកពេក សុន សេន មកតាបសង្កត់ខ្លាំងដក ។

ធានី : តាបម៉េច?

ហឿន : យើងមានកាលនឹងយើងរកស៊ី យើងធ្វើខ្មែរក្រហមវិញ តែយើងចេះរកស៊ី យើងចេះរក លុយរកកាក ដល់អីចឹងខ្លះក៏មានទេគោ ខ្លះក៏មានលទ្ធភាពប្រើ ។ សុន សេន គាត់ឃើញថា ប្រជាពលរដ្ឋកំពុងកងទ័ពអីវ៉ាន់ ការទៅមុខអីវ៉ាន់កម្លាំង គាត់យកវិធានការមួយដករទេ គោ ដកឡាន ដកទាំងអស់ ទុកឲ្យមនុស្សទៅមុខ ទៅទប់ទល់ខាងមុខ ។

ធានី : ដកបានទេ?

ហឿន : ដកអស់ៗរលីង ។ កាលនឹងខ្ញុំមានឡានជិះដែរ ទិញឡានរបស់គេឡានដឹកទាហានខាងក្នុងដឹករកស៊ី ឲ្យគេ ។ ដល់អីចឹងទៅគេដកអស់អីចឹង កើតរួមគ្នា មើលទៅអាចក្នុងនឹង យើងនឹងត្រចៀកខ្លី មើលអ្នកល្ងង់ខ្មៅដែរ មើលវិភាគថាអីចឹងវិភាគរបបនឹងទៅរបបសម័យពាណិជ្ជកម្ម ។ នាំគ្នារើបំរាស់ ផ្តាច់ខ្លួនចេញពីនឹងមកបានទៅចូលរដ្ឋាភិបាល ។ តែមុនមិនមែនចូលភ្លាមៗទេ យើងនាំធ្វើការ ទាក់ទងខាងក្នុង ។

ធានី : ពូចូលរួមក្នុងការទាក់ទងពេលសមាហរណកម្មនឹងដែរ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ទាក់ទងជាមួយអ្នកណាខ្លះ?

ហឿន : ដំបូងជំហានដំបូងពិភាក្សាជុំគ្នាក្នុងអ្នកដឹកនាំនេះ ។

ធានី : នៅ១០២នឹង?

ហឿន : ខ្ញុំតែនិយាយថាទៅកាន់លោក សុខ ភាព ថា“បងឯងហ៊ានទៅ” ព្រោះភាកននឹងគាត់អ្នកហៅ ទៅ សុន សេន “បងឯងហ៊ានទៅឯរបំហើយ” ។ ដល់ក្រោយមកគាត់អត់ហ៊ានទៅ ចេះហៅ ទៅធ្វើការ ។ ហើយខ្ញុំចេះថា“បងឯងហ៊ានទៅឯរបំហើយ” ឲ្យខ្ញុំទៅអត់ទៅទេ ចេះតែខ្លាចឯរបំ ដែរនឹង ។ ដល់ហើយសម្រេចថា ធ្វើការបានទៅយកអីវ៉ាន់មក ដើម្បីឲ្យគាត់ជាអ្នកដឹកនាំមួយ ឈោងទៅខាងប៉ែលិន អីចឹងបាន២មុខសញ្ញានឹងបានឯកភាពគ្នា ធ្វើការផ្តាច់ខ្លួនម៉ាឡែនេះ ១០២នេះ ទៅនឹងខាងប៉ែលិនខាងអ៊ី ឈាន ។

ធានី : ចុះភាកន?

ហឿន : ភាកនអត់ទេ នៅកណ្តាលនឹង ។

ធានី : ចុះភាកនអត់ព្រមផ្តាច់ខ្លួនទេ?

ហឿន : អត់ដាច់ខ្លួនទេ គ្រាន់តែពួកខ្ញុំធ្វើការជួបគ្នានៅដីថៃ ប្រជុំគ្នាជាមួយខាងប៉ៃលិន បានរៀបចំ
ដែនការ បានបង្ខំបងសុខ ភាពនឹង គាត់ខ្ញុំរត់សំបុត្រតាមដីថៃយកទៅឲ្យលោក ឡាយ
វរៈ ។ កាលនឹងកងពល១២នៅនឹងកូនដី ហើយមកប៉ោយប៉ែតនេះ ខ្ញុំរត់សំបុត្រទៅតាមរយៈ
ថៃនេះដី ថៃគេស្គាល់ខ្ញុំគ្រាន់តែឃើញខ្ញុំគេជូនឡានទៅដល់ដូររលុងភ្លៀន ។ ខ្ញុំដើរអើតលើមា
តាមដូរ ខ្ញុំមើលគេក៏បានស្គាល់នារីម្នាក់ ។ នារីនឹងកាលពីមុនគាត់នៅនេះ ជាប្រពន្ធរបស់ខ្មែរ
នៅនេះដែលទ័ព តែគាត់រត់ទៅនោះ ។ ដល់ឃើញគាត់នឹង ធ្វើសំបុត្រតាមរយៈគាត់នឹង យក
ទៅឲ្យ ឡាយ វរៈ ។ សំបុត្រនឹងបានន័យថាជាក៏ជួបគ្នានៅយាយអិត ។ បានជួបគ្នាខាងខ្ញុំ និង
ខាងកងទ័ពខាងក្នុងនៅយាយអិត ។

ធានី : យាយអិតនឹងនៅណាវិញ នៅដីថៃ ឬនៅដីខ្មែរ?

ហឿន : យាយអិតនឹងនៅដីខ្មែរ នៅស្រុកអូរជ្រៅ ទៅខាងកើតនិមិត្ត ខាងកើតកូនដី មកខាងត្បូងមក
យំតាកង ។

ធានី : នៅច្រកព្រំដែន?

ហឿន : នៅក្នុង អានឹងអត់មានភូមិទេ កន្លែងច្បាំងគ្នា ។

ធានី : ធ្វើម៉េចមកឃើញ?

ហឿន : ចុះសំបុត្រដាក់ទៅឲ្យណាត់មកជួបនៅកន្លែងនេះ ។

ធានី : គេដឹងកន្លែង?

ហឿន : សុទ្ធតែសមរម្យ ទាហានទល់ទាហាន វាស្គាល់ ។

ធានី : ឡាយ វរៈ នឹងទាហានដែរ?

ហឿន : ឡាយ វរៈ នឹងគាត់ប្រធានកងពល១២ ។

ធានី : កងពល១២ខាងក្នុង?

ហឿន : បាទ! ឡាយ វរៈ នឹងគាត់ជាបើយើងនិយាយទៅថាគាត់អ្នកនៅព្រៃនៅខាងនោះ ដល់ចូល
គាត់ចូលជាមួយរាជរដ្ឋាភិបាលនៅសម័យបោះឆ្នោត អ៊ុន តាក់ នឹងគាត់ទៅ គាត់ជាប្រធាន
កងពល១២នៅកូនដី យកជូនគាត់ទៅ គាត់មកជួបគ្នា ។

ធានី : ជាមួយសុខ ភាព?

ហឿន : អត់ទេ ជាមួយខាងក្រោម អ្នកដែលនៅមុខសញ្ញានឹង ក៏ជួបគ្នានៅនឹងទៅ ។

ធានី : អ្នកណាជួបជាមួយអ្នកណា?

ហឿន : កាលនឹងគឺ លោក មោង រស់សារឹត គេហៅ ប៊ូ សារឹត ។ ឥឡូវគាត់នៅជាសមាជិកកង
ពល៥១ រាល់ថ្ងៃ ។

ធានី : លោកប៊ូ សារីតជាមួយអ្នកណាគេ?

ហឿន : ជាមួយប៊ូ សារីត ខាងរបស់ឡាយ វា៖ ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ព្រោះខ្ញុំនៅព្រំដែននេះ ។

ធានី : ប៊ូ សារីត ខាងយើងនេះគេហៅប្រធានអីគេ?

ហឿន : កាលនឹងគាត់រកកងពល ។

ធានី : ចុះគាត់ដឹង ដុន?

ហឿន : នឹងក៏រកដូចគ្នា រកច្រើន ។

ធានី : តែរកដឹង ដុន អត់ទៅទេ គឺទៅតែ ប៊ូ សារីត ។

ហឿន : បាទ! ដឹង ដុន គាត់នៅព្រំដែន ម៉ាដ្រែកទៅទាក់ទងនឹង ម៉ាដ្រែកទៅទប់ទល់ជាមួយភាគី ។
ប្រឈមមុខបញ្ហាជាមួយខាងភាគី គាត់អត់ គាត់អត់ចូលក្នុងរាជរដ្ឋាភិបាល ។

ធានី : ប៊ូ សារីត គាត់អ្នកចងចាំ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ចងចាំប៉ុន្មានកាលនឹងឮដឹងទេ?

ហឿន : មើល៧៦ ហ្នឹងហើយ ។

ធានី : ៧៦ ចូលសមាហរណកម្ម ឬ៧៧?

ហឿន : ៧៦ ។

ធានី : ៧៦ ចូលសមាហរណកម្ម?

ហឿន : បាទ! យើងចងចាំអត់រយពេលយូរទេ ក៏ក្នុងរដ្ឋនឹងដូចគ្នា ។

ធានី : ចងចាំប៉ុន្មានខែបានចូល?

ហឿន : ចងចាំតែប៉ុន្មានថ្ងៃ៤-១០ ថ្ងៃ វាទៅចងចាំហើយកម្លាំងយើងឈប់ហើយ ចងចាំដើម្បីកុំឲ្យកម្លាំង
នឹងវៃៗមកខាងខ្ញុំ ខ្ញុំដកកម្លាំងខាងខ្ញុំមក បុកទៅខាងភាគី ។

ធានី : ការពារកុំឲ្យភាគីវៃវិញ?

ហឿន : កុំឲ្យភាគីវៃចូលមកខាងមូលដ្ឋានយើងនេះ ។ អីចឹងកម្លាំងខាងក្នុង១២នឹង គេគួរស្រាលអត់
មានកម្លាំងប្រយុទ្ធជាមួយអ្នកណាគេទៀតទេ ។

ធានី : ពេលសមាហរណកម្មតែខាងពូ ហើយនឹងខាងម៉ាដ្រែ ប៉ែលិនទេ ហើយភាគី អត់ចុះចូលទេ?

ហឿន : អត់ទេ ហ្នឹងខាងខ្ញុំនេះ ហើយនឹងខាងប៉ែលិនគេវៃវិញមក ខាងខ្ញុំទប់ពីជើងនេះទៅ ។

ធានី : វៃវា មួយភាគីនឹងវិញ?

ហឿន : ព្រោះភាគីគាត់នៅខ្មែរក្រហម ។ ភាគី រត់, ស៊ុន សេន រត់ ។

ធានី : រត់ទៅណាទៅណា?

ហឿន : ស៊ុន សេនរត់ទៅអន្លង់វៃវង់ ។ តាកន រត់ពេញទឹកពេញដីយើងចាប់បានៗ តាតមកនៅដួះតាត់
វិញទៅ ។

ធានី : ចុះរាល់ថ្ងៃតាកន នៅណាវិញ?

ហឿន : តាត់នៅនឹងខាងកន្លែងតាត់ចាស់មិនដឹងនៅត្រង់ណាដែរ ។

ធានី : សំពៅលូន?

ហឿន : មិនដឹងស្រុកសំពៅលូន ឬស្រុកភ្នំព្រឹក ខ្ញុំមិនច្បាស់លាស់ដែរ ។

ធានី : តែពុំបានវ៉ែដែរកាលនឹង?

ហឿន : ខ្ញុំពិការហើយ ខ្ញុំអត់បានទៅវ៉ែទៅអីទេ គ្រាន់ថានៅសម្រាប់ជួយរៀបចំអីគេ ។

ធានី : ជួយអីគេ?

ហឿន : ជួយរៀបចំគ្រាន់ថាយើងនៅកន្លែង ជាកម្លាំងជំនួយអីគ្រាន់ប្រាប់ ឬបញ្ជាទ័ពមានគេដឹកនាំទៅ
ខ្ញុំវ៉ែអត់កើតទេ ។

ធានី : នៅខាងក្រោយនឹងអ្នកណាគេអ្នកដឹកនាំពូ ហើយពូរៀបចំអីគេនៅខាងនឹង?

ហឿន : អានឹងមកពីខាងបងសុខ ភាពទាំងអស់ ។

ធានី : សុខ ភាព អ្នកចាត់ចែងទាំងអស់?

ហឿន : បាទ! មានអីប្រជុំទៅ ត្រូវធ្វើដែនការត្រូវធ្វើអីៗទៅ ។

ធានី : កាលនឹងពូត្រូវធ្វើអី?

ហឿន : ដូចជាមិនធ្វើអីប៉ុន្មានផង យើងគ្រាន់ទ័ពយើងដាក់រាយខ្សែត្រៀម ការពារខាងតាកនវ៉ែមក
មានអារុធ មានគ្រាប់តែប៉ុននឹង ។

ធានី : ដល់ពេលយើងវ៉ែតាកនបែកនៅឆ្នាំប៉ុន្មាន?

ហឿន : អានឹងដូចក្នុងឆ្នាំ៧៦ ដែរ អត់មានយូរទេ ។ ៧៦ ភ្លាមៗ ចូលសមាហរណកម្មខាងនឹងហើយ គឺ
មិនយូរខែទេក្នុងខែនឹងដែរបានទប់ទល់ជាមួយនឹង ក្នុងរយៈពេលម៉ាខែនឹង ទប់ទល់ជាមួយនឹង ។
ក្រោយមកបានចប់ហើយ ។ ហើយបានកម្លាំងនេះបានទៅសំឡូតទៀត តែខ្ញុំមិនបានដើរនឹងគេ
ទេ ព្រោះខ្ញុំពិការគ្រាន់តែខ្ញុំរៀបរាប់ប៉ុននឹង ។

ធានី : ពេលនឹង សមាហរណកម្មនៅថ្ងៃណា ឆ្នាំណាដែរ?

ហឿន : ដឹង៧៦ ប្រហែលខែ៧ ។

ធានី : ដឹងថ្ងៃទេ?

ហឿន : ១៥ សីហាក៏មិនដឹង ខ្ញុំអត់ច្បាស់លាស់ទេណា ។

ធានី : រាល់ថ្ងៃដល់ពេល១៥សីហា ដែលពួកយើងធ្វើពិធីអីទេ?

ហៀន : អត់ទេ ជ្រៀបធ្វើទៅតាមរាជរដ្ឋាភិបាលគាត់ ។

ធានី : ឲ្យធ្វើរាល់ដង?

ហៀន : ដូចជាមករា ហើយនឹងបុណ្យជាតិទៅតាមនឹងឯង គ្មានស្តីទេ ។

ធានី : មុនពេលធ្វើសមាហរណកម្មនឹង ដូចពូធ្វើអីកេឲ្យទៅធ្វើនឹង?

ហៀន : ហ្នឹងខាងរាជរដ្ឋាភិបាល គាត់អ្នកណាគេធ្វើអីកេឲ្យធ្វើនឹង ។

ធានី : ចុះពេលនឹងពូធ្វើអីកេ?

ហៀន : ខ្ញុំដល់ចូលក្នុងរាជរដ្ឋាភិបាលហើយ ខ្ញុំនៅទទួលបានសក្តិ៤កន្លះដែរ ។

ធានី : ធ្វើអីកេ កាន់ទ័ពដែរ?

ហៀន : សេនាធិការរងរបស់កងទ័ព កងពលជាមួយម៉ី ស៊ាងហ៊ាននឹង ។

ធានី : កងពលអីកេ?

ហៀន : កាលមុននឹងកងពល៤៥០ ។

ធានី : ដល់ក្រោយទៅ?

ហៀន : ដែលដល់យើងចូលសមាហរណកម្ម គេលែងដាក់៤៥០ គេមកកងពល២១ ។

ធានី : ២១ ដែលយាមព្រំដែនយើងនេះ?

ហៀន : បាទ! អស់ពី២១ គេសម្រេចចូលក្នុងកងពលធ្វើជាម៉ាកងពលឲ្យលេខរាល់ថ្ងៃគឺ៥១ សូ
បានហេតុរាល់ថ្ងៃ ។

ធានី : ពូនៅក្នុងវ័រអីកេ?

ហៀន : ឡាយ វ័រ គាត់ខាងលើដកទៅកាន់ចៅហ្វាយខេត្ត កាលមុនឃើញគាត់ទៅកាន់ចៅហ្វាយខេត្ត
ខេត្តមានជ័យ តែឥឡូវមិនដឹង នៅក្រសួងទេដឹង វាអត់ច្បាស់លាស់ដែរ ។

ធានី : អត់ទេចង់សួរពូថា ពេលពូនៅសក្តិ៤កន្លះនឹង ពូនៅក្នុងកងពលលេខ៥១ ឬក៏?

ហៀន : នៅមិនយូរទេ ២១ មិនមែន៥១ទេ អីមិនមែននៅ៤៥០ទេ គឺនៅ២១ដង ហើយគេ
រំលាយ២១ ប្របាច់បញ្ចូលក្នុងកងពល ធ្វើម៉ាកងពល ។

ធានី : ហើយពូធ្វើប្រធានវ័រអីកេ?

ហៀន : ខ្ញុំអត់ទេ នៅជាសេនាធិការរង ។

ធានី : សេនាធិការរងមានការងារនៅមន្ទីរ៥១ នឹង?

ហៀន : បាទ! នៅកន្លែងទីបញ្ជាការកងពល ។

ធានី : ចុះពេលណាពូចាប់ផ្តើមធ្វើមេឃុំ?

ហឿន : ខ្ញុំបានចូលវាយតម្លៃចូលពិការ ហើយក្រោយមកបានគេកាត់ចេញពីកងទ័ពមក ខ្ញុំក៏ចុះឈ្មោះ
ឈរជាបេក្ខជន ។

ធានី : បានប៉ុន្មានឆ្នាំ?

ហឿន : យើងទើបមិនទាន់បានម៉ាអាណត្តិទេ ។

ធានី : ពូធ្វើជាមេឃុំអូរស្រឡៅឆ្នាំណាទៅ?

ហឿន : មើលយើងបោះឆ្នោតខែ៤ បាន៣ឆ្នាំយើង៧៧ ។ ២០០៧ ។ ២០១២បោះឡើងហើយ ។

ធានី : អីចឹង២០០៨ ២០០៩ ២០១០ ២០១១ ២០១២?

ហឿន : បាទ!

ធានី : បោះ២០០៨ ពូជាប់ជាមេឃុំអូរស្រឡៅ?

ហឿន : បាទៗ ។

ធានី : កាលពីមុនពូនៅសេនាធិការកងពល៥ ១នឹង ពូនៅភស្តុភារ?

ហឿន : អត់ភស្តុភារទេ ខាងសេនាធិការនឹង គេរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធកេ គេមានខាងកងទ័ពគេមានមេ
បញ្ជាការ មេបញ្ជាការរង ហើយក្រោយមកម៉ាចង្កោមគេនឹងមក បានមានផ្នែកសេនាធិការ
សេនាធិការរង ។

ធានី : សេនាធិការ ធ្វើការងារអីគេ?

ហឿន : វានៅសេនាធិការវាគ្រប់គ្រងកងទ័ព ក្តាប់ ធ្វើដែនការ ។

ធានី : ពូនៅជាប្រធាន ឬអនុប្រធាន?

ហឿន : អនុប្រធានគេទេ ប្រធានខ្ញុំមី ស៊ាងហ៊ិន ។

ធានី : មី ស៊ាងហ៊ិន ជាប្រធានពូ?

ហឿន : បាទ! នាយសេនាធិការ គេហៅនាយ មេនឹងសូ ចាន់ហេង ។

ធានី : សូ ចាន់ហេង ជាមេបញ្ជាការកងពល?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ពូរៀបក្រសួងនៅឆ្នាំប៉ុន្មាន?

ហឿន : ខ្ញុំរៀបក្រសួងនៅឆ្នាំ១៩៧៦ ។

ធានី : ១៩៧០ ប៉ុន្មាន?

ហឿន : ៧៦ ។

ធានី : ៧៦ រៀបក្រសួងនៅខាងណា?

ហឿន : ខ្ញុំនៅរៀបនៅខាងឃុំបាក់ចិញ្ចៀន ។

ធានី : នៅខាងស្រុករបស់ពូរិញ?

ហឿន : បាទៗ ។

ធានី : គេឲ្យពូរៀបបាទដែរ?

ហឿន : កាលនឹងគេ អ្នកណាគេនេះ គេទៅរៀប មានមេកងវ័រ:យោធាគេដឹកនាំទៅរៀប នៅខ្លះរៀប នៅកូនដីខ្លះ ។

ធានី : ហើយយកពូទៅបាក់ចិញ្ចៀន?

ហឿន : ច្រើនគ្នាដែរ គេដឹកទៅ ។

ធានី : អ្នកស្រុកនឹងដែរ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ស្គាល់ឈ្មោះគាត់ទេ ដែលរៀបជាមួយពូនឹង?

ហឿន : អត់សូវស្គាល់គ្នាទេ ស្គាល់ម្នាក់ ឥឡូវនឹងបែកបាក់គ្នា រឿងកាលដែលប្រពន្ធរៀបមុន ឥឡូវ គាត់ទៅនៅឃុំបាក់ចិញ្ចៀននឹងដែរ ។

ធានី : ឈ្មោះអីគេ?

ហឿន : ឈ្មោះ ថា ។

ធានី : ថានឹងជាអ្នកទៅរៀបក្រសួងដូចពូដែរ?

ហឿន : បាទៗ ។

ធានី : ក្រសួងពូឈ្មោះអី?

ហឿន : ក្រសួងខ្ញុំឈ្មោះ ស្រី រឹម ។

ធានី : គាត់អ្នកនៅនឹងតាំងពីអើយ?

ហឿន : គាត់មកពីខាងតាកែវ ស្រុកគីរីវង់ ។

ធានី : គាត់ទៅធ្វើអីគេបាទពូទៅរៀបក្រសួងនៅនឹង?

ហឿន : គាត់ដល់ហើយសម័យដែលយើងមិនទាន់កើតសង្គ្រាម៧០ គាត់មកនៅនឹង គាត់មកនៅភូមិ ជុំខ្ញុំ ។

ធានី : ៧០ ឬក៏?

ហឿន : មុន៧០ មកនឹង ។

ធានី : គាត់មកនៅស្រុកកំណើតរបស់ពូ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : តែស្រុកកំណើតគាត់ពិតប្រាកដនៅតាកែវ ស្រុកគីរីវង់?

ហឿន : តាតែវា តើវាដឹង ។

ធានី : នៅក្នុងភូមិយុំអីដែរ?

ហឿន : ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ច្បាស់ទេ គ្រាន់ដឹងថាគាត់ហៅថាភ្នំជាប្តូរៗ ។

ធានី : គ្រួសារពូមានធ្វើអីដែរ?

ហឿន : គាត់អត់មានធ្វើអីដឹង ។

ធានី : ពូនៅសម័យព្រះបាទ ពូគ្រាន់ជាកងចល័ត?

ហឿន : បាទ!

ធានី : លើកទំនប់នៅអោង?

ហឿន : នៅអោងខែដននេះ ។

ធានី : នៅតាមផ្លូវ៧៧ គេឲ្យធ្វើទាហាន?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ក្រោយមកទៀត បានធ្វើជាអនុសេនាធំ?

ហឿន : បាទ! វាឡើងតិចៗ ។

ធានី : រហូតដល់ប្រធានអនុកងសេនាធំប្រយុទ្ធនៅជាមួយយួន?

ហឿន : នៅដល់វេរសេនាតូច ឡើងមកដល់វេរសេនាធំដែរ ។

ធានី : ចាស! បានប្រយុទ្ធជាមួយយួន រត់ទៅថៃ?

ហឿន : ហ្នឹងហើយ ។

ធានី : ថៃហើយបានត្រឡប់មកវិញ បានឡើងទៅរហូតដល់?

ហឿន : ចប់ ។

ធានី : ដល់វេរសេនាធំដែលពូថា?

ហឿន : ដល់វេរសេនាធំ ។

ធានី : ក្នុងវេរសេនាធំ ពូបានសក្តិ៥កន្លះ(៤កន្លះ) មកដល់រាល់ថ្ងៃ?

ហឿន : មើលកាលបើយើងនិយាយថាតាមការរៀបចំយើងឥឡូវ បើថានេះវាត្រូវសក្តិ៥ ដល់ក្រោយ មកយើងចូលសមាហរណកម្មសក្តិ៤កន្លះ ។

ធានី : ដូចជារឿងរបស់ពូតាំងពីដំបូងរហូតមកដល់ឆ្នាំកាត់៣-៤ជំនាន់ ច្រើនដែរ?

ហឿន : បាទ! ច្រើនជំនាន់ ។

ធានី : តើពួកគាត់ជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយខុសគ្នាយ៉ាងម៉េច ហើយតើពួកគាត់ជាមួយណា ល្អសម្រាប់ពូ?

ហ្វឺន : អី! លំបាកណាស់ បើសម័យយើង៧៥-៧៧ ម្តាយខ្ញុំដែលខ្ញុំអត់ទាន់បានយកមកនេះ ខ្ញុំទៅ
លេង បងស្រីខ្ញុំមួយតែឥឡូវគាត់ស្លាប់ហើយ គាត់ទៅគាត់គល់ចែកយកមកស្មោរឲ្យហូប
ហើយគាត់ទៅដឹកក្តារម បាន២នឹងយកមកស្មោរហូបជាមួយគល់ចែក ។ ហើយការធ្វើការទៅ
ចល័តហើយ ការធ្វើការអីនឹងគឺធ្វើដើម្បីការពារជីវិតយើងតែប៉ុន្តែនឹងទេ អត់មានគិតទៅរឿងស្តី
អត់មានគិតទេ ។

ធានី : ពួកគេដំនាន់អស់នឹង ដំនាន់មួយណាដែលពួកគេថាល្អ មួយណាមិនល្អ?

ហ្វឺន : ដំនាន់សម័យប៉ុលពតនឹងពិបាករស់នៅណាស់ ដើរហើរក៏មិនបានទៅណាក៏មិនបាន មានអីធ្វើអី
ហូបក៏មិនបានដែរ លំបាកណាស់មិនល្អទេ ។

ធានី : ចុះដំនាន់ណាណា?

ហ្វឺន : មកដំនាន់យើងនេះ ដំនាន់យើងរាល់ថ្ងៃនេះបានល្អ ។

ធានី : ទៅណាទៅណាបាន?

ហ្វឺន : ទៅណា យើងចង់ទៅណាទៅៗឲ្យយើងមានលុយដើរហើរ យើងចង់ហូបអីហូបទៅឲ្យតែយើង
មានលុយទិញហូប ហើយហូបបាន ។

ធានី : នៅចន្លោះឆ្នាំ៨០ ជាងអីពូនៅធ្វើទាហាន គេមានការខូចខាតម្តាយពីណាពីណាមក?

ហ្វឺន : កាលនឹងមានតើ មានជំនួយគ្រាប់រំសេវមកពីចិននឹងឯង មានមកពីណា ។

ធានី : ចុះហូបចុកអីមកពីណា?

ហ្វឺន : វាពិបាកនិយាយដែរ ៧៧ឆាប់ច្រើនណាស់ដែលរត់មកនេះ អត់បាយ ។

ធានី : ចុះពូ ពេលនឹងអត់បាយដែរអត់ទេ?

ហ្វឺន : អត់ៗ បាយឈឺជិតឆាប់ ដល់ក្រោយមកបានយួនចូលដល់ម៉ាឡេនេះ យើងបានបាយហូប ។
បានបាយហូបនឹងគឺបានមកពីកាកបាទទេ ។

ធានី : កាកបាទខាងណា?

ហ្វឺន : កាកបាទក្រហមអន្តរជាតិនឹង គេដឹកមកទាំងឡានៗហូបមិនអស់ ។

ធានី : បើប្រៀបធៀបមកឥឡូវ គិតថាសម័យកាកបាទក្រហមស្រួលជាង ឬមកឥឡូវស្រួលជាង?

ហ្វឺន : សម័យកាកបាទក្រហមនឹង បើកុំមានច្បាំងគ្នា បាយហូបស្រាប់ ម្ហូបហូបស្រាប់ ខោអាវគេ
បើកឲ្យស្ងៀក ទឹកដោះគោ មី ថ្នាំពេទ្យ គេព្យាបាលអត់គិតលុយនឹងគឺស្រួលណាស់ ។ ប៉ុន្តែមក
ពីស្រុកទេសយើងបែងចែកគ្នា យើងជាមិនល្អត្រង់នឹង ។

ធានី : ដល់ពួកគេថារាល់ថ្ងៃល្អជាង?

ហ្វឺន : បាទ! វាល្អជាង ។

ធានី : ចុះសម័យពាណិជ្ជកម្ម ពូជ្ជបង្គំជួយពីណាគេឲ្យរួចពីជីវិត?

ហឿន : ខ្ញុំឃើញនារីៗស្រណោះដែលគាត់មកធ្វើការៗ នារីចល័ត ហើយគាត់ស្ទុះដេកលើភ្នំស្រែ ខ្ញុំ ឃើញគាត់មានការហត់ហេវ ខ្ញុំតែងតែប្រាប់ក្រុមខ្ញុំ ខ្ញុំមានពោតហូបឲ្យយកទៅឲ្យគាត់ហូបផង ទៅ គាត់វាអត់។ យើងបានយកទៅឲ្យគាត់ហូបទៅ។ គាត់អត់ចង់ហ៊ានទទួលទេ លួចលាក់។ ហើយក្រោយមកម្នាក់ចិន ដាំបន្លែ គាត់កើតហើតខ្លាំង គាត់កើតរោគហត់ ខ្ញុំក៏បានជួយគាត់ឲ្យ ទៅធ្វើការផ្សេងៗ ដើម្បីឲ្យគាត់មានការហូបចុកគ្រប់គ្រាន់របស់គាត់។ ដល់អីចឹង ពេលយើង រត់ចេញមក គាត់នឹកឃើញយើងដែរ គាត់ជួយយើង ពេលគាត់អត់នៅតស៊ូទេ គាត់ទៅថៃ។ គាត់ទៅនៅថៃ បងប្អូនគាត់នៅអារញ្ញ នៅថៃ មុននឹងគាត់ចេញទៅ គាត់បានទិញទឹកដោះគោ ស្ករសមកឲ្យគ្រួសារខ្ញុំដែលកូនខ្ញុំ។

ធានី : គាត់ឈ្មោះអីគេ?

ហឿន : ឈ្មោះកាលនឹង ខ្ញុំហៅតាឡាក់ៗ។

ធានី : ចុះរាល់ថ្ងៃរាប់អាន?

ហឿន : អត់ដែលឃើញទេ តាំងពីចេញទៅទឹកគោឲ្យស្ករសមក។

ធានី : ដល់ពេលនឹងឆ្នាំប៉ុន្មាន?

ហឿន : ៧៧។

ធានី : ពេលនឹងកាកបាទក្រហមអត់ទាន់មានទេ?

ហឿន : អត់មានទេ។

ធានី : គាត់បានមកពីណាទឹកដោះគោ?

ហឿន : ចុះពូគាត់នៅថៃ គាត់រកឃើញ ហើយគាត់បានលុយមកគាត់ទិញយកមក។

ធានី : ពូនឹកឃើញម៉េចបានជួយគាត់?

ហឿន : ខ្ញុំឃើញសុខភាពគាត់ឈឺហត់ ខ្ញុំចេះតែឲ្យគាត់រស់នៅស្រួលម្នាក់គាត់ ដល់អីចឹងមិនពេលកម្មអីទេ អត់មានទៅពេលកម្មលើទំនប់លើកប្រឡាយអីទេ។ អីចឹងគាត់នឹកឃើញ។

ធានី : ជួយយ៉ាងម៉េច?

ហឿន : ជួយគ្រាន់ថា។

ធានី : ឲ្យថ្នាំ?

ហឿន : ខ្ញុំអត់មានថ្នាំទេ ជំនាន់នឹង ជួយគ្រាន់ថា គាត់មិនសូវពេលកម្មខ្លាំង។

ធានី : ៧៧មានពេលកម្ម?

ហឿន : ទេ! មិននឹង មុនយួនចូលសម័យពាណិជ្ជកម្ម។

ធានី : ពូជ្ជយនៅកន្លែងណា?

ហឿន : ជ្ជយនៅកូនដីវី ដល់ពេលយួនចូលមក គាត់រត់យួនមកដែល គាត់ទៅថៃ។

ធានី : ជ្ជបក្កា?

ហឿន : អត់ជ្ជបខ្ញុំទេ ជ្ជបក្កសារខ្ញុំគាត់ស្គាល់។

ធានី : ពេលគាត់មានផ្ទៃពោះ?

ហឿន : គាត់កូនខ្ញុំ គាត់ទិញទឹកដោះកោ ស្ករស្ងួត។

ធានី : ពេលទៅជំរុំនឹង?

ហឿន : ពេលគាត់ចេញពីដីយើងទៅនៅស្រុកថៃ។

ធានី : ពេលនៅជំរុំនឹង?

ហឿន : អត់នៅជំរុំទេ នៅតាមព្រំដែន នៅតាមមាត់អូរ។

ធានី : ពេលនឹងពូទៅវ៉ៃនៅជាមួយគេហើយ?

ហឿន : ខ្ញុំនៅខាងមុខ។

ធានី : វ៉ៃស្រ្ត្រាមនៅខាងមុខ?

ហឿន : បាទ!

ធានី : ពូដែលពួកក្ស័រដូរដូរ ស្គាល់ពាក្យនឹងអត់?

ហឿន : ដូរដូរ។

ធានី : ចង់សួរថា តើដូរដូរនឹង ដូរដូរជិត ហើយនិងឆ្ងាយមួយណាជាន់?

ហឿន : ដូរដូរវាងអ្នកណានឹងអ្នកណា?

ធានី : ដូចយើងឈ្មោះក្លា យើងក្នុងតែនៅជិតក្លា ឬនៅឆ្ងាយល្អ ទទាហរណ៍មនុស្ស២នាក់ឈ្មោះក្លា តើចិត្តពូ តើការដូរដូរនឹងក្នុងតែយើងនៅជិតក្លា ដើម្បីឲ្យឆាប់ត្រូវរូរក្លា ឬយើងទៅឆ្ងាយ ដើម្បីឆាប់ជាសះ?

ហឿន : ដូចជាអំពើហិង្សា?

ធានី : ប៉ាស! យើងឈ្មោះក្លា?

ហឿន : វាពិបាកណាស់ រឿងដូរដូរការដែលឈ្មោះក្លាហើយវាមិនងាយនឹងត្រូវរូរក្លាទេ។

ធានី : ចិត្តពូ តើពូគិតថាការឲ្យយើងត្រូវរូរក្លានឹង ក្នុងនៅជិត ឬនៅឆ្ងាយល្អជាន់?

ហឿន : បើយើង២នាក់ឈ្មោះក្លា យើងថាឲ្យនៅជិតក្លា វានៅតែឈ្មោះក្លា។

ធានី : នៅឆ្ងាយល្អជាន់?

ហឿន : ឆ្ងាយក្លាល្អជាន់។

ធានី : ពូនៅសល់រូបថតចាស់ៗ ឬជាវត្ថុអ្វីចាស់ៗពីជំនាន់មុន ជំនាន់៨០ ជាង ?
ហឿន : ខ្ញុំអត់ដែលមានអស់សោះ ។
ធានី : ចុះពូមានអីចង់បន្ថែមអ្វីដែលខ្ញុំអត់បានសួរនៅអ្វីដែលខ្ញុំអត់បានសួរ ?
ហឿន : ខ្ញុំដូចអត់មាន ។
ធានី : អរគុណពូច្រើន ។

« ចប់ »